

»ἀριστοτελικῷ χωρίου εἶναι ἢ τοῦ λονδινίου χειρογράφου ἢ ἀναφέρουσα δέκα ἄρχον-
 »τας, ἢ δὲ τοῦ βερολινίου εἶναι τροποποίησις καὶ διαστροφή μετ' ἀφαιρέσεως καὶ μετα-
 »βολῆς λέξεων, ἵνα ἢ ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων τοῦ 581 θεωρηθῆ συνάδουσα πρὸς τὴν
 »θεσμὸν τῶν 9 ἀρχόντων»].

Τρόποντι οἱ μὲν νόμοι αὐτοῦ ἔμειναν ἀναλλοίωτοι ἄλλ' αἱ τρεῖς μερίδες, τὰς
 ὁποίας εἶχεν ἀγωνισθῆ, διὰ τοῦ νέου πολιτεύματος, νὰ συνδιαλλάξῃ, διεφέροντο πρὸς
 ἀλλήλας ὡς οὐδέποτε καὶ ἀντιπαρετάσσοντο ὑπὸ ἴδιον ἐκάστη ἀρχηγόν. Τῶν μὲν Πε-
 διέων προϊστάτο εἰς ἕξ αὐτῶν, Λυκούργος ὁ Ἀριστολαΐδου· τῶν δὲ Παράλων ὁ γαμ-
 βρὸς τοῦ Σικυωνίου Κλεισθένους Μεγακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, τοῦ στρατηγῆσαντος τῶν
 Ἀθηναίων ἐν τῷ κατὰ Κιρραίων πολέμῳ καὶ φίλου διαβοήτου γενομένου τοῦ βασιλέως
 τῶν Λυδῶν Κροίσου· τῶν δὲ Διακρίων ὁ εὐπατρίδης Πεισίστρατος ὁ Ἴπποκράτους. Ἡ
 ἐπικινδυνότερα τῶν τριῶν τούτων μερίδων ἦτο ὁμολογουμένως ἡ τελευταία, ἥτις συνέ-
 κειτο ἐκ τῶν πνευστέρων γεωργῶν, μεθ' ὧν συνετάσσοντο οἱ ἀπορώτεροι κάτοικοι τῆς
 πόλεως. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὄντες πολυπληθέστεροι καὶ ἀμαθέστεροι τῶν ἄλλων, πρὸς
 δὲ τούτοις, διὰ τὴν πενίαν, ἐπιρρεπέστεροι πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν
 καθεστώτων, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ ἀρχηγοῦ ἐπιτηδείου καὶ φιλάρ-
 χου. Τοιοῦτος δὲ ἦτο ὁ Πεισίστρατος. Ὁ Πεισίστρατος ἤρρισε τὸ στάδιον αὐτοῦ ὅπως
 καὶ ὁ Σόλων, ἀριστεύσας εἰς τὸν κατὰ Μεγαρέων πόλεμον. Εἶχε δὲ καὶ ἐπιφάνειάν τινα
 πολιτικῆς ἀρετῆς, δημοτικὸς μὲν ὦν περὶ τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους, ἐλευθέριος δὲ
 πρὸς τοὺς πένητας, ἐπιδεικτικὸς δὲ περὶ τὴν μετριοφροσύνην· διότι ἡ πονηρία, καὶ ἰδίως
 ἡ πολιτικὴ πονηρία, κατορθώνει νὰ συνδυάξῃ τὰς δύο ταύτας ἀσυμβιβάστους ἰδιότητας.
 Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην τῶν ἀρετῶν περιορίζετο ἢ πρὸς τὸν Σόλωνα ὁμοίότης
 τοῦ ἀνδρός· ὁ Σόλων ἠγωνίσθη νὰ ἀναδείξῃ τοὺς συμπολίτας ἀξίους νὰ ἀρχωσιν αὐτοὶ
 τῆς πόλεως, ὁ δὲ Πεισίστρατος ἤθελε νὰ ἀρχῇ αὐτὸς διὰ τῶν συμπολιτῶν· καὶ ἐπιτηδεῖως
 μὲν διαπαιδαγωγῆσας τοὺς πολλούς, οὐδὲν ἤττον δὲ ἐπιτηδεῖως ἐμπορευθεὶς τὰς ἀμοιβαίας
 ἀντιπαθείας τῶν δύο ἄλλων μερίδων. ἐπέτυχε μετ' ὀλίγον τοῦ σκοποῦ. Ὁ Σόλων ἐνόησε
 κάλλιστα πῶς βαίνουσι τὰ πράγματα· καίτοι δὲ καταβεβλημένος ἦδη ὑπὸ τοῦ γήρατος
 ἐπεχείρησε νὰ προλάβῃ τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν καὶ πρὸ πάντων νὰ ἀντιταχθῆ εἰς τὴν
 φιλαρχίαν τοῦ Πεισίστρατου, ἀλλ' ἀπέτυχε· διότι, καθὼς πολλάκις συμβαίνει, τὰ ἐξημ-
 μένα πάθη καὶ τὰ τετυφλωμένα συμφέροντα δὲν ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς συνέσεως καὶ
 τῆς μετριότητος.

Ὁ Πεισίστρατος ἐλέγετο μὲν καὶ ἦτο ἀρχηγὸς κυρίως τῶν Διακρίων, οἵτινες
 ἐπλειονοψήφουν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, εἶχεν ὅμως βεβαίως ὁπαδοὺς καὶ μεταξὺ
 τῶν ἄλλων μερίδων (1), διότι ἐν ἔτει 560, ὅτε, καταβαλὼν τοὺς ἀντιπάλους, ἐσφετερίσθη
 τὴν ὅλην ἀρχήν, ἢ βουλὴ συνέκειτο ἐκ φίλων αὐτοῦ, εἰς δὲ τὴν βουλὴν οἱ πένητες δὲν
 ἦσαν ἐκλέξιμοι. Ἀφ' ὅλων λοιπὸν τούτων τῶν περιστάσεων ὠφελούμενος ὁ Πεισίστρα-
 τος, μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἐκεῖνου τραυματίσας ἑαυτὸν καὶ προσελθὼν εἰς τὴν
 ἀγορὰν ἐπὶ ὀχύματος φερόμενος, ἠπάτησε τὸ πλῆθος ὅτι κινδυνεύει δῆθεν νὰ δολοφο-

(1) Περὶ τῆς ἀριστοτελικῆς ἀναφορᾶς τῶν Διακρίων, ἐφ' ἣν τεταγμένους ἦν
 Πεισίστρατος δημοτικώτατος εἶναι δοκῶν προσεκεκόσμητο δὲ τούτοις (τοῖς Διακρίοις) οἱ τε ἀφη-
 ρημένοι τὰ χρεᾶ διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ οἱ τῷ γένει μὴ καθαροὶ (οἱ παρεγγραφέντες δηλονότι εἰς
 τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν) διὰ τὸν φόβον».

